

[Thorkil Kristensen.]

blev gennemført i Aldersrenteloven af 1946, hvor man søgte i højere Grad end før at stimulere til Opsparing ved i højere Grad at tage Hensyn dertil ved Aldersrentens Udformning, og dertil kommer, at den Lov, der fornylig er gennemført, ogsaa gaar imod den Konsolideringslinie, som den højtærede Regering har erklæret sig enig i. Jeg mener derfor, at Konsolideringens Omfang og nærmere Form maa drøftes i det kommende Udvalg.

Jeg er helt enig med den højtærede Minister, naar han understreger, at en større Opsparing er nødvendig for at fremme Genopbygningen. Jeg kunde endda gaa videre og sige, at det har vel været Grundsvagheden i dansk Økonomi i Aarene efter Krigen, at Opsparingen her i Landet har været for lille. Jeg tror, den er blevet lidt bedre, end den har været, men den er stadig ikke tilstrækkelig. Det maa jo betyde, at det gælder om ved den Skattepolitik, den Finanspolitik, vi fører, at vogte nøje paa, at vi ikke hemmer Opsparingen og Produktionen mere end højst nødvendig, og af denne Grund maa vi finde, at det er en afgørende Fejl, naar man i den Skattebuket, der her er forelagt, har indsat en betydelig Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten. Det er jo netop Skatter, der i højere Grad end Forbrugsafgifter er i Stand til at hemme Initiativet og Opsparingen. Vi kan ikke se andet end, at det hemmer og modarbejder den almindelige økonomiske Linie, som ogsaa den nuværende Regering principielt erklærer sig enig i. Vi maa bede om, at denne Enighed giver sig mere praktiske Udslag.

Naar den højtærede Finansminister sagde, at det vilde have stillet sig bedre med Konsolideringen, hvis Rigsdagen i November havde gennemført de af ham forelagte Lovforslag, saa er det jo rigtigt. Jeg kan dog ikke lade være med at sige, at det vilde navnlig have været bedre, have været endnu betydeligt bedre, hvis Rigsdagen i Maj havde vedtaget de af mig forelagte Lovforslag. Saa havde vi ikke blot haft et halvt Aar mere til at konsolidere i, men ogsaa haft en Konsolideringspolitik, der var mere konstruktiv, idet det netop i højere Grad drejede sig om Skatter, der tog Sigte paa at begrænse Forbruget og ikke Opsparingen.

Jeg har ogsaa i min Finanslovtale i November paavist, at de direkte Skatter til Staten i Virkeligheden er steget mere fra 1939 end de indirekte er det. Ogsaa af den Grund vil det være rigtigt at fortsætte den af os anlagte Linie. Og hvad angaar det

socialt Synspunkt, at man er betænkelig ved at lægge Skatterne ud i Bredden, saa maa jeg dertil sige, at vi maa i Sandhedens Interesse anerkende, at der i Krigen og Efterkrigens Periode har fundet en stærk Indkomstudjævning Sted i Samfundet, efter min Mening af ikke ringe Betydning. Jeg har paavist dette i en Kronik i Dagbladet „København“ den 27. Januar og skal her nøjes med at sige følgende om Spørgsmaalet: Det fremgik af mine Udtalelser ved den Lejlighed, at medens Indkomstniveauet indtil 1946 for Landet som Helhed var steget med 89 pCt., saa var det for Arbejderne steget med ca. 101, naar man tager Arbejdere, Funktionærer o. s. v. i alle Erhverv under eet. Hvis man holder sig til egentlige Arbejdere i Haandværk og Industri er det steget med 94, saaledes at altsaa Arbejderklassen snarere er steget lidt mere rent pengemæssigt end Befolkningen som Helhed. En Del af det private Erhvervslivs Indehavere var derimod steget mere end Arbejderne, og i Gennemsnit var Indehaverne procentvis steget lidt mere end Arbejderne, nemlig til 109 mod de 101 for Arbejdere og Funktionærer. Derimod var Pengekapitalister steget langt mindre end de andre Kategorier.

Dette er imidlertid en rent pengemæssig Betragtning. Vil man se realistisk paa Sagen, maa man hertil føje den almene Betragtning, at det jo er en kendt Sag, at Leveomkostningerne er steget betydelig mere for Folk med større Indkomster end for Folk med jævne Indkomster, paa Grund af at Beskatningen saa vidt muligt er lagt i Toppen, og navnlig paa Grund af, at Priskontrollen og Statens Tilskudspolitik har arbejdet for at holde Nødvendighedsvarerne nede i Pris. Jeg skal i denne Forbindelse anføre, at medens Detailpristallet, der skulde angive Leveomkostningerne for en Arbejderfamilie med ca. 2 Børn, i Dag er steget med ca. godt 60 pCt. siden før Krigen, regner Det statistiske Departement ved Berregningen af Nationalproduktet med, at hvad man kan kalde Priseniveauet for hele Samfundet, er steget med omkring 90 pCt. Og naar hele Samfundets Priseniveau er steget med 90 pCt., medens de jævne Indkomsters kun er steget med godt 60 pCt., saa følger deraf, at de store Indkomsters Priseniveau maa ligge et betydeligt Stykke paa den anden Side 90, det vil sige væsentlig over 100. Tager vi dette i Betragtning, er det klart, at reelt er de større Indtægter steget væsentlig mindre end de smaa Indtægter i Samfundet. Det betyder altsaa i Virkeligheden, at de Samfundsklasser, som